

Adonis.

Attis

Te loor, Adonis?! — Neen, gij wierdt der goôn gekoren,
'dat gij gedoogen zoudt hoe 't ál u zou behooren;
'dat alle liefde uw ziel te cier en heule waar'.
Voel: heel deze avond aarzelt in uw deemster-haar...

Adonis.

o Zwijg, mijn Attis...

Attis.

't Zwoel aroom der zware schoven
draagt aan, en 't rijpe geur-gezeul der zwangre hoven,
op al de harsen die daar barsten in dit woud,
Adonis, ú ter vreugd....

Adonis.

Helaas!

Attis.

het lauweste goud
der lage zon komt nóg uw aangezicht verblijden....

Adonis.

Hoe ken ik vreugde, wien geloken blijft het lijden?
Ach Attis, lief me, omdat ik blijde u leven zie
gelijk een brand die vecht met zonne-vuur, maar die
zijn zege viert, waar hij de nachten door mag zengen!
o, Zich gelijk een vlam in 't leven mogen plengen;
zich-zelf verniet'gen, en het weten, maar te zijn
naar elke oneindigheid een wreede' of zoeten schijn,
en 't wéten! Schroei'ge zoen of stervens-moede vrage;
verwondering of pijn, het duister toe geslagen
der schromple menschen, die de erinring hebben, om
in vreugde of vreezen u te wezen 't wellekome
als de ure naêrt van 't eindlijk rusten, en uw daden
u vreugde of vreeze biên van wroeging of genade;
op de ure dat ter deure u 't eindloos zwijgen wacht;
't verwijt zijne oogen sluit; de spijt u tegen-lacht;
dat elk verdriet u begeleidt met vrede-wenschen;
en dat ge, mensch, de liefde voelt van alle menschen...
Onder de menschen ménsch te zijn; — een mensch, die gaat:
met aller foltring op de bleekheid van 't gelaat,
maar van wiens laaiend hart wel duizend harden gloe'en,
mijn Attis!...

— waar 'k, de róodste roze, sta te bloeien,
maar ongenaakbaar-hoog, en die verlang, noch lijd,
noch trots en weet om de eigen ongenaakbaarheid....

Attis.

En toch, Adonis, als een gód te mogen wezen..